Καθολικὴ εἶναι ἡ ἀξίωσις τῆς πόλεως ὅπως ἐπιταχυνθῇ ἡ ἔγκρισις τοῦ δανείου τοῦ Λιμένος Πατρῶν καὶ ἀπὸ τὴν Νομισματικὴν Ἐπιτροπήν.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἡ προσεχὴς ἔναρξις τῆς ὑπερωκεανείου γραμμῆς Πατρῶν—Ἀμερικῆς καθιστᾶ ὑπέρποτε ἀναγκαία τὴν ἀνασύστασιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Προξενείου

ΓΗΡΟΚΟΜΕΙΟ....

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Τοῦ κ. Κ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀναγιγνώσκομεν εἰς τὸ φύλλον τῆς 13 Φεβρουαρίου 1864 τῆς ἐν Ἀθήναις ἐφημερίδος «Ἐθνοφύλαξ»: Συνέστη ἐν Πάτραις ἐπιτροπὴ ὑπὸ διαφόρων ἀξιοτίμων συμπολιτῶν, οἵτινες εἶναι ἐπιτετραμμένοι νὰ ἐνεργήσουν τὴν εἰσπραξιν συνεισφορῶν διὰ κατασκευὴν ἁμαξιτῆς ὁδοῦ ἐκ τῆς πόλεως μέχρι Γηροκομείου». Πράγματι διὰ τῶν εἰσφορῶν τούτων κατεσκευάσθη τότε ἡ ἁμαξιτὴ ὁδὸς κατὰ προέκτασιν ἐκ τῆς θέσεως Σύνορα (κατὰ τὸν Ντόνγουελλ οὕτως ἐκαλοῦντο εἰς τὴν περιοχήν μας τὰ σημεῖα μέχρι τῶν ὁποίων ἔφθανε ἡ δρᾶσις τῶν Κλεφτῶν) πρὸς ναΐσκον τοῦ Προφήτου Ἠλίου καὶ ἐκεῖθεν διὰ περιστροφῶν ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τῆς μονῆς φλάνει πρὸ τῆς ἀνατολικῆς εἰσόδου τοῦ προαυλίου αὐτῆς.

Κατὰ τὸ ἔτος 1852 κατεσκευάσθη τὸσήμερον εὑρισκόμενον μαρμάρινον τέμπλον τοῦ ναοῦ ὑπὸ Τηνίου γλύπτου καὶ διὰ δανείου ἀπεπερατώθη ὁ καλλωπισμὸς τοῦ ναοῦ. Τὸ τέμπλον τοῦτο εἶναι ἐκ μαρμάρου χρωματισμοῦ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης. Τὸ 1909 εἶχεν ἤδη καταστῆ ἐτοιμόρροπος ἡ σκεπὴ καὶ ἡ ὀροφὴ καὶ κατεσκευάσθη νέα σκεπὴ διὰ γαλλικῶν κεραμίων ἐκ Μασσαλίας. Αἱ πλαγιαὶ κέραμοι ἦσαν ἐγχρώμοι καὶ ἔσταζαν, μέχρι τοῦ σημείου νὰ κάμουν ἐκεῖ τὰ στρουθία τὰς φωλεάς των.

Τῷ 1885 ἀνέκυψε σοβαρὸν ζήτημα. Ἡ μονὴ διελύθη καὶ ἐγένετο μετόχιον τοῦ Ὀμπλοῦ δηλ. διὰ τοῦ Β Δ. τῆς 25 Ἰουλίου 1885 ποσοτήθη ἡ μονὴ εἰς τὴν τοῦ Ὀμπλοῦ. Τὸν ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν Δαμασκηνοῦ (1886) καὶ δημάρχου Πατρέων Θάνου Καγκάρα Ρούφου, φροντίδι ἰδίως τοῦ τελευταίου, ἡ μονὴ κατέστη καὶ πάλιν αὐτοτελής. Ἡ ἐφημερὶς «Φροληγούμενος» Πατρῶν εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης Αὐγούστου 1896 σχολιάζει δυσμενῶς τὴν τότε γενομένην ἕνωσιν τῶν μονῶν καὶ ζητεῖ καὶ αὐτὴ ταχέως νὰ ἀποκατασταθῇ τὸ παλαιὸν καθεστώς.

Ἡ μονὴ ἑορτάζει δίς, ἑκάστην 15ην Αὐγούστου καὶ Τρίτην τοῦ Πάσχα, κατ' ἀμφοτέρας δὲ συγκεντρώνεται μέγα πλῆθος ἐορταστῶν ἐκ τῆς πόλεως καὶ τῶν γύρω χωρίων. Διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς 15 Αὐγούστου ἰσχύει παλαιὰ περιγραφὴ αὐτῆς, διότι αὕτη ἐπαναλαμβάνεται ἀδιαπτώτως ἕως σήμερον: «Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς 14ης πλῆθος εὐλαβῶν καὶ φιλεόρτων πορεύονται εἰς τὴν μονὴν καὶ παραμένουσιν ἐφ'ὅλης τῆς νυκτός, καθ' ἣν ψάλλεται κατανυκτικὴ ἀκολουθία καὶ φέρεται περὶ τὸν ναὸν ἐν λιτανείᾳ ἡ ἀρχαία εἰκὼν τῆς Θεομήτορος, ἣν τὸ κοινὸν ἐνταῦθα σέβεται καὶ ἐξεραίτως τιμᾶ. Ἡ καλλίστη θέσις τῆς μονῆς, τὸ ἐν αὐτῇ ἄφθονον ὕδωρ, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους καὶ τὸ φαιδρὸν τῆς πανηγύρεως προσελκύουν συνήθως πολὺ πλῆθος φιλεόρτων». Σήμερον ἡ ἀνάβασις γίνεται δι' αὐτοκινήτων καὶ ἄλλων τροχαίων μέσων, πολλαὶ ἰδίως γυναῖκες ἀνεβαίνουν πεζῇ εἰς τὴν μονήν, τινὲς δὲ καὶ ἀνυπόδυτοι. Καὶ ἐξακολουθεῖ μὲν καὶ σήμερον νὰ γίνεται ἀπὸ τῆς 12ης νυκτερινῆς τῆς 14ης πρὸς τὴν 15ην Αὐγούστου ἡ α' λειτουργία, ἀλλ' ἡ νυκτερινὴ λιτανεία ἀπηγορεύθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἱεροθέου ἀπὸ τοῦ 1893, διότι ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνος δὲν ἐγίνετο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν προαύλιον τῆς μονῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς γύρω εἰς τοὺς ἐλαιῶνας της καταυλισμοὺς τῶν ἑορταστῶν, πολλοὺς τῶν ὁποίων εὕρισκεν εἴδη πωλοῦντας. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἱερόθεος τῇ 10 Αὐγούστου 1898 ἀπεπειράθη καὶ νὰ καταργήσῃ τὴν ἐτησίαν πανήγυριν κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀλλ' ἕνεκα γενικοῦ θορύβου ἀναφορῶν κ.λπ. ἐματαιώθη ἡ κατάργησις, ὥρισε δὲ ὅπως ἡ πρὶν τὴν νύκτα τῆς ἑορτῆς γενομένη περιφορὰ τῆς εἰκόνος, γίνεται τὴν ἑσπέραν τῆς 23ης Αὐγούστου ἡμέρα ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, κατὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ πράγματι ἡ ἑορτὴ αὕτη διαιρεῖται ἔκτοτε, προεξάρχει δὲ εἰς ὅλας τὰς ἑορτὰς ταύτας τῆς μονῆς ὁ ἀρχιερεύς.

Κώστας Τριανταφύλλου

ΜΙΑ ΔΙΚΑΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΜΑΙΝΕΤΑΙ Η ΑΔΙΚΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Ἐξακολουθεῖ ἡ Διοίκησις τοῦ Τ.Π.Δ.Υ. νὰ «πιπιλίζῃ τὴν καραμέλλαν» περὶ ἀδυναμίας του, νὰ χορηγήσῃ συμπληρωματικὸν βοήθημα εἰς τοὺς κατὰ τὰ ἔτη 1945—49 συνταξιοδοτηθέντας. Εἶναι τὸ μοναδικὸν πρόσχημα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον, εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦτο, ἐξακολουθεῖ νὰ μαίνεται ἡ ἀδικία, εἰς βάρος τῶν πτωχῶν ἠσφαλισμένων οἰκογενειαρχῶν, ἀνερχομένων εἰς 8.000 περίπου.

Αἱ ἀπαντήσεις μας ὅμως ὅι, ὑπομνημάτων καὶ διὰ τοῦ Τύπου, ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ, εἶναι συντριπτικαὶ διὰ τὴν Διοίκησιν τοῦ Ταμείου. Διότι ἀποδεικνύουν ὅτι τὴν ἀδυναμίαν δημιουργεῖ αὐτὴ ἡ Διοίκησις, διὰ νὰ δικαιολογῇ τὴν ἄρνησίν της, εἰς βάρος τῶν ἠδικημένων καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ πάντοτε τῶν μελῶν αὐτῆς.

Διὰ τὴν σύστασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν ζητοῦμεν, προσποιεῖται ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνεται. Καὶ τὴν ἀντιπαρέρχεται ἐν σιωπῇ. Διόνι φοβεῖται τὴν Ἐπιτροπὴν αὐτήν, ὅταν μάλιστα θὰ ἀποτελεῖται αὕτη ἀπὸ συνταξιούχους Ἀεροπαγίτας καὶ μέλη ἀνωτάτων Διοικητικῶν Δικαστηρίων. Μὲ αὐτὴν τὴν Ἐπιτροπὴν θὰ χάση τὴν ἰδιάζουσαν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπὶ τοῦ ὑπὸ συζήτησιν θέματος:

Δηλαδὴ «νὰ κερνᾷ καὶ νὰ πίνῃ» μόνη της. Θὰ εἶναι ἁπλοῦς διάδικος. Καὶ δὲν θὰ ἀποφαίνεται καὶ δὲν θὰ πληροφορῇ ἐρήμην τῶν ἐνδιαφερομένων τοὺς ἁρμοδίους Ὑπουργούς. Διότι θὰ τοὺς πληροφορήσῃ ἡ Ἐπιτροπή.

Εἶναι σκληρὰ τῷ ὄντι διὰ τὴν Διοίκησιν τοῦ Τ.Π.Δ.Υ. ἡ ἀπαίτησίς μας, περὶ συστάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς. Σκληροτέρα ὅμως καὶ ἀπανθρωποτέρα εἶναι ἡ τακτικὴ τοῦ Ταμείου ἀπέναντι 3—5 χιλιάδων ἠσφαλισμένων, εἰς οὓς ἐχορήγησε τὸ 12πλάσιον τοῦ προπολεμικοῦ βοηθήματος, διὰ νὰ λάβωσι τὰ ἑκάστοτε μέλη τῆς Διοικήσεώς του, τὸ 200πλάσιον, 250πλάσιον καὶ πλέον τοῦ προπολεμικοῦ τοιούτου.

Χωρὶς λοιπὸν ν' ἀνακοινώνῃ ἡ Διοίκησις τοῦ Ταμείου ὅτι ;δὲν ὑφίσταται πλέον ζήτημα καταβολῆς διαφορᾶς ἐφάπαξ βοηθήματος, χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ ἀναβιβάζῃ τοὺς ἀδικηθέντας εἰς 12 χιλιάδας ἀπὸ 7.000 εἰς οὓς ἀναβιβάζει τούτους ἡ ἐκθεσίς της τοῦ 1949 καὶ ἡ κατὰ τὸ 1952 συσταθεῖσα διὰ τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος Ἐπιτροπή, χωρὶς ἴσως νὰ ἐκμαιεύῃ ἀπαιτήσεις ἱκανοποιηθέντων, συνυπολογίζουσα ταύτας πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πράγματι ἀδικηθέντων, κατὰ τρόπον προσκρούοντα πρὸς τὸ γενικώτερον αἴσθημα τοῦ δικαίου, ἃς προσανατολισθῇ πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς συστάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, κατὰ τὸν ἀδιάβλητον τρόπον τὸν ὁποῖον προτείνομεν, καὶ προσερχομένη ἐνώπιον αὐτῆς ἂς τὴν βοηθήσῃ νὰ ἀνεύρῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν δὲν φοβεῖται αὐτήν.

Ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς θὰ προσέλθουν καὶ οἱ ἀδικηθέντες «μὲ τὰ πειστήρια εἰς τὰς χεῖρας» καὶ θὰ ἀναπτύξωσι ;τὰ δικαιώματά των.

Τοιουτοτρόπως ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ δυνηθῇ νὰ εὕρῃ καὶ τὴν «δύναμιν» καὶ τοὺς δικαίως παραπονουμένους καὶ τοὺς ὑποβολιμαίως φωνασκοῦντας. Ἐπίσης θὰ εὕρῃ τὸν πραγματικὸν ἀριθμὸν τῶν ἀδικηθέντων, ἀφαιροῦσα ἐκ τῶν 8.000, τὸν ἀριθμὸν τῶν «ἐξυγιανθέντων» οἵτινες ἀργότερον καὶ μέχρι τοῦ 1952 ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, χωρὶς ;εἰς τὰ δελτία τοῦ Ταμείου οὐδαμοῦ ἀναφέρονται.

Ἂν ὅμως ἡ Διοίκησις τοῦ Ταμείου ἐλπίζῃ ὅτι μὲ τὴν ἄρνησίν της καὶ τὴν διαιώνισιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς, θὰ κάμῃ τὴν ἀγωνιστικὴν διάθεσιν τῶν ἐνδιαφερομένων, πληροφοροῦμεν αὐτὴν ὅτι οὗτοι θὰ ἀγωνίζονται διαρκῶς διὰ τῶν ὀργανώσεών των, διὰ τῆς ὑπηρεσιακῆς ὁδοῦ, διὰ τοῦ τύπου, ἕως ὅτου ἐπικρατήσῃ τὸ δίκαιόν των.

Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εὑρεθῇ κάποιος ὑπουργός, τοῦ ὁποίου ἡ συνείδησις θὰ ἐπαναστατήσῃ πρὸς τῆς τερατώδους ἀδικίας καὶ θὰ ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς ἀδίκους εἰσηγητάς, ὅ,τι περίπου ἀπήντησεν ὡς ὑπουργός, ὁ ἀείμνηστος Δημήτριος Ράλλης, εἰς προσωπάρχην ὑπουργείου εἰσηγούμενον ἄδικον ἀπόλυσιν ὑπαλλήλου, διότι ἐστερεῖτο τῆς βουλευτικῆς προστασίας. «Διατί νὰ ἀπολυθῇ αὐτός;» εἶχεν ἐρωτήσῃ ὁ δίκαιος ὑπουργὸς Δ. Ράλλης. «Διότι δὲν προστατεύεται ἀπὸ κανέναν», ἀπήντησεν ὁ ἄδικος προσωπάρχης. Καὶ ὁ δίκαιος ὑπουργὸς ἀν-

(Συνέχεια εἰς τὴν 4ην Σελίδα)

ΜΙΑ ΑΚΟΜΗ ΝΙΚΗ

Ο ΑΝΘΡΑΞ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΤΙΒΙΟΤΙΚΑ

ΤΑ ΓΕΝΟΜΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. (Μεσογ. Πρ.). Τὸ Ἀμερικανικὸν Πρακτορεῖον Γκλὸμπ—Πρὲς μεταδίδει ἀνακοίνωσιν τοῦ Δρος Χέρμαν Γκόλντ, γενομένην ἐνώπιον τῆς Ἀμερικανικῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας καὶ ἀναφερομένην εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ ἄνθρακος διὰ τῶν ἀντιβιοτικῶν.

«Εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν περιοχὴν Τσέστερ—ἀνέφερεν ὁ Δρ. Γκὸλντ—παρουσιάσθησαν 117 ἄτομα πάσχοντα ἀπὸ ἄνθρακα. Ὡς ἀπεδείχθη, τὰ 104 ἐξ αὐτῶν εἶχον μολυνθῆ ἀπὸτρίχας αἰγῶν ποὺ εἰσάγονται εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Βορ. Ἀφρικὴν διὰ τὴν κατασκευὴν διαφόρων ὑφασμάτων. Διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ἀσθενῶν αὐτῶν ἐχρησιμοποιήθησαν πενικιλλίνη καὶ ἄλλα εὐρείας δράσεως ἀντιβιοτικὰ μὲ ἀποτελέσματα πλέον ἢ ἱκανοποιητικὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ θεωρῆται καὶ ἡ νόσος αὐτὴ ὡς ὁριστικῶς κατανικηθεῖσα.

Μέχρι τοῦ ἔτους 1938 παρουσίαζεν ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων ἐξ ἄνθρακος εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας συνεχῆ αὔξησιν καὶ δὴ κατὰ τὴν ἑξῆς ἀναλογίαν: 1919—1923 αὔξησις 23 ο)ο, 1924—1928 20 ο)ο, 1929—1933 22 ο)ο, 1934—1938 16 ο)ο. Ἔκτοτε ἀρχίζει νὰ παρατηρῆται συνεχὴς πτῶσις καὶ πολὺ γρήγορα ἐξέλιπον τελείως οἱ θάνατοι ἀπὸ τὴν αἰτίαν αὐτήν.

Ἐπὶ 20 ἀσθενῶν παρουσιασθέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὴν περιοχὴν Τσέτερ ἐγένετο θεραπεία μὲ τερραμυκίνην ἢ τετρασίνην μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη θεραπείαν τῶν 19 καὶ τὴν σημαντικὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ 20οῦ. Εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις ἐθεραπεύθησαν οἱ πάσχοντες ὡς ἐξωτερικοὶ ἀσθενεῖς καὶ χωρὶς νὰ παραστῆ ἀνάγκη κλινικῆς παρακολουθήσεως.

Ὅλα τὰ τὰ—ἐπεράτωσεν ὁ Δρ Γκὸλντ—μᾶς πείθουν ὅτι χάρις εἰς τὰ ἀντιβιοτικὰ κατενικήθη μία ἀκόμη νόσος ποὺ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν κατελέγετο μεταξὺ τῶν ἐπικινδύνων διὰ τὸν ἄνθρωπον νόσων».

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η 'ΜΑΥΡΗ ΠΑΝΑΓΙΑ, ΚΑΙ Ο ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ κ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΑ

Κατὰ τὸν δέκατο αἰῶνα μετὰ Χριστὸν οἱ Ρῶσσοι ἦσαν ἀκόμη βάρβαροι, ἐζοῦσαν χωρὶς θρησκεία καὶ συναγελάζονταν σὰν δίποδα κοπάδια μὲ ἁρπαγὲς καὶ ἐπιδρομές. Τὸ 989 μ. Χ. ὁ Τσάρος Βλαδίμηρος κατώρθωσε νὰ ἀφαιρέση ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία τὴ Χερσῶνα—τὴ σημερινὴ Κριμαία—ν' ἁπλωθῆ στὰ παράλια τῆς Μαύρης Θάλασσας κι' ἔτσι πιὰ νὰ φοβερίζῃ κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν Κωνσταντινούπολη. Γιατὶ στὴν περίοδο ἐκείνη τὸ Βυζάντιο βρίσκονταν σὲ κατάσταση δύσκολο, κυνηγημένο ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς ἀπὸ βάρβαρους ἐχθρούς. Τότε στὸ Βυζάντιο ἦσαν δύο συναυτοκράτορες: ὁ Βασίλειος—ποὺ ἀργότερα ἐπῆρε μετὰ τὰς περιφανεῖς νίκας του τ' ὄνομα τοῦ Βουλγαροκτόνου — καὶ ὁ νωθρὸς Κωνσταντῖνος. Ὁ Βλαδίμηρος ἔστειλε τότε ἕναν ἀπεσταλμένο ζητῶντας ἀπὸ τὸ συναυτοκράτορα Κωνσταντῖνο νὰ τοῦ προσφέρη γιὰ σύζυγό του τὴν ὄμορφη ἀδελφή του πριγκήπισσα Ἄννα, φοβερίζοντας ὅτι ἂν δὲν τοῦ ἔδιδε τὴν Ἄννα θὰ ἔκανε ὁ Βλαδίμηρος στὴν Κωνσταντινούπολη ὅ,τι καὶ στὴ Χερσῶνα. Τί μποροῦσε νὰ κάμη ὁ Κωνσταντῖνος; Ν' ἀρνηθῆ στὴν τολμηρή του αἴτηση; Οἱ Βυζαντινοὶ ἤξεραν πολὺ καλὰ ὅτι οἱ Ρῶσσοι ἦσαν πολλοὶ καὶ βάρβαροι, συνηθισμένοι στὸν πόλεμο καὶ στὴν καταστροφή. Ἔπρεπε λοιπόν, ὅπως καὶ στὴν ἀρχαιότητα ἡ Ἑλληνίδα Ἰφιγένεια, ἔτσι καὶ ἡ Βυζαντινὴ πριγκήπισσα Ἄννα νὰ πέση κι' αὐτὴ θῦμα, γιὰ νὰ σωθῆ ἡ πατρίδα της. Τὴν κάλεσε λοιπὸν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καὶ τῆς ἐξήγησε τὴν τραγικὴ κατάσταση ποὺ βρισκόταν τὸ Βυζάντιον, παρακαλῶντας την νὰ θυσιασθῆ κι' αὐτὴ γιὰ τὴν πατρίδα της. Καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἄννα—νέα Ἰφιγένεια—ἐδέχθηκε νὰ ὑποστῆ τὴ θυσία. Ἂν ὅμως ἡ κόρη τοῦ αὐτοκράτορος ὑποτάχθηκε στὸ πεπρωμένο της, ὁ βυζαντινὸς λαός, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, μὲ δυσαρέσκεια ἄκουσε τὴν ἀπόφαση τοῦ ἀκουσίου ξεριζώματός της. Γιὰ νὰ λιγοστέψουν τότε οἱ δυσαρέσκειες τοῦ λαοῦ, οἱ δύο συναυτοκράτορες ἀποκρίθησαν στὸν Τσάρο Βλαδίμηρο ὅτι θὰ τοῦ ἔδιναν τὴν πριγκίπισσα Ἄννα μονάχα ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι αὐτὸς θὰ γινόταν χριστιανὸς καὶ θὰ βαφτιζόταν στὴ χριστιανικὴ ἐκκλησία. Καὶ ὁ βάρβαρος Βλαδίμηρος ἐσκέφθηκε μὲ τὴν εἰδωλολατρική του ἀνατροφὴ ὅτι δὲν θὰ τοῦ κόστιζε παρὰ μονάχα ἕνα λουτρὸ κι' ὅτι ἄξιζε τὸν κόπο γιὰ τὴν ὁμορφη βυζαντινὴ πριγκηποποῦλα ν' ἀλλάξη τὴ θρησκεία, γιὰ τὴν ὁποία ἄλλως τε δὲν πολυσκοτιζόνταν. Καὶ ἀμέσως ἀπάντησε στοὺς βυζαντινοὺς συναυτοκράτες ὅτι ὄχι μόνον αὐτὸς θὰ βαφτιζόταν, ἀλλὰ θὰ διάτασσε καὶ τοὺς λοιποὺς Ρώσσους νὰ δεχθοῦν τὴν χριστιανικὴ θρησκεία. Ἔτσι οἱ Ρῶσσοι ἔγιναν τότε χριστιανοὶ χάρη στοὺς Βυζαντινούς.

Βασιλικὴ περίλαμπρη πομπὴ συνώδευσε τὴν πριγκήπισσα Ἄννα ἀπὸ τὸ Βυζάντιο ἕως τὴ Χερσῶνα, ὅπου τὴν ἀνέμενε ὁ βάρβαρος Τσάρος Βλαδίμηρος. Ἡ Ἄννα εἶχε πάρει μαζύ της πολλοὺς μορφωμένους βυζαντινοὺς κληρικούς, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ κατηχοῦν τὸν Τσάρο καὶ ἀφοῦ τὸν ἐβάφτισαν, ἔκαμαν τὸ γάμο των στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Ὡς ἐνθύμιο τῆς ἀγαπημένης της πατρίδας ἡ Ἄννα εἶχε πάρει μαζύ της, μαζὺ μὲ πολλὰ κοσμήματα καὶ διάφορα ἅγια λείψανα καὶ ἰδίως ἕνα παληὸ θαυματουργὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, ποὺ ξεχωριστὰ τ' ἀγαποῦσε καὶ τὸ λάτρευε, γιατὶ εἶχε μιὰ περίεργη ἱστορία.

****

Κατὰ τὴ βυζαντινὴ χριστιανικὴ παράδοση, ὁ σύζυγος τῆς Παναγίας, ὁ ξυλουργὸς τὸ ἐπάγγελμα Ἰωσήφ, εἶχε κατασκευάσει ἕνα ὡραιότατο τραπέζι ἀπὸ λαμπρὸ κυπαρισσόξυλο. Στὸ τραπέζι αὐτὸ δειπνοῦσε συχνὰ ἡ Ἁγία Οἰκογένεια, δηλαδὴ ὁ Ἰωσήφ, ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰησοῦς. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς γρήγορα ἀποχωρίστηκε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του κι' ἀφοσιώθηκε στὴν ἀποστολική του ζωή, ποὺ τὸν ἔφερε μιὰ μέρα στὸ Γολγοθᾶ. Ὅταν πιὰ σταυρώθηκε ὁ Χριστός, ἡ Μάνα του πονεμένη κατέφυγε στὸ σπίτι τοῦ Ζεβεδαίου, πατέρα τῶν δύο μαθητῶν καὶ ἀποστόλων Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου, πέρνοντας μαζύ της τὸ κυπαρισσένιο τραπέζι. Ὁ Ἅγιος Λουκᾶς ἐπήγαινε συχνὰ στὸ σπίτι τοῦ Ζεβεδαίου γιὰ νὰ παρηγορῆ τὴν πονεμένη μάννα τοῦ Χριστοῦ. Μιὰ μέρα ποὺ ἡ Παρθένα κλαίοντας μιλοῦσε γιὰ τὸ λατρευτό της γυιό, ὁ Λουκᾶς, ποὺ ἦταν γνωστὸς ζωγράφος, ἀποφάσισε νὰ τὴν ζωγραφίση μὲ φυσικὸ μέγεθος πάνω στὸ κυπαρισσόξυλο τοῦ τραπεζιοῦ ποὺ εἶχε μιὰ φορὰ κατασκευάσει ὁ Ἰωσήφ.

Ὅταν ἀργότερα ἡ αὐτοκρατόρισσα Ἁγία Ἑλένη, μάννα τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, ἐπῆγε στοὺς ἁγίους τόπους, βρῆκε τὴν περίφημη αὐτὴ εἰκόνα καὶ συγκινημένη τὴν πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη, μαζὺ μὲ τὸ τίμιο ξύλο τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ὅλος ὁ λαός, σὰν τὸ ἔμαθε ἔτρεξε ἀμέσως νὰ προσκυνήση τὸ θαυματουργὸ εἰκόνισμα, ποὺ ἀπόκτησε ἔκτοτε μεγάλη φήμη σ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορία γιὰ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου κατὰ παλαιὰν ξυλογραφίαν

Τὴ θαυματουργὴ λοιπὸν αὐτὴ εἰκόνα ἐπῆρε ἡ πριγκήπισσα Ἄννα φεύγοντας γιὰ τὴν νέα της πατρίδα τοῦ Βορρᾶ.

Ὁ Βλαδίμηρος, μετὰ τὸ γάμο του, ἔδωσε πίσω στὸ Βυζάντιο τὴ Χερσῶνα καὶ ὅταν ἐπῆγε στὸ Κίελο ἔβγαλε ἕνα διάταγμα, ποὺ ὑποχρέωνε ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς Ρώσσους νὰ βαπτισθοῦν στὴν χριστιανικὴ θρησκεία.

Στὴν πρωτεύουσα ὁ Βλαδίμηρος ἔκτισε ἐκκλησίες, κι' ἐτοποθέτησε ἐκεῖ ἅγια λείψανα. Τὴ φημισμένη αὐτὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τοῦ ἁγίου Λουκᾶ τὴν ἐτοποθέτησε στὴ μητρόπολη. Δυστυχῶς τὸ κλίμα ἦταν δολοφονικὸ γιὰ τὴ λεπτοκαμωμένη βυζαντινὴ πριγκήπισσα καὶ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ μαράζωσε κι' ἀρρώστησε, μ' ὅλες τὶς μεγάλες περιποιήσεις τοῦ Βλαδιμήρου ποὺ τὴν λάτρευε.

Κι' ἔτσι, στὰ 1011 μετὰ Χριστὸν ἡ Τσαρίνα πέθανε εὐχαριστημένη, καθὼς βεβαιώνουν οἱ Βυζαντινοὶ χρονογράφοι, γιατὶ μὲ τὴ θυσία της ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ ἐπανέφερε στὴν χριστιανικὴ θρησκεία τὴ Ρωσσικὴ αὐτοκρατορία καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔσωσε τὴν πατρίδα της Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τὴ Ρωσσικὴ ὑποδούλωση.

Ἕως ἐδῶ τελειώνουν οἱ πληροφορίες τῶν βυζαντινῶν χρονογράφων. Καὶ μένει νὰ ἰδοῦμε τί ἀπέγινε ἡ Παναγία μετὰ τὸ θάνατο τῆς πριγκηπίσσης Ἄννας τοῦ Βυζαντίου. Τὸ μόνο ποὺ ξέρομε εἶνε ἡ χριστιανικὴ παράδοση, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ θαυματουργὸ εἰκόνισμα μεταφέρθηκε—ἄγνωστο γιατὶ καὶ ὑπὸ ποίους, στὴν Πολωνία, ὅπου ἐξακολουθοῦσε νὰ θαυματουργῆ. Ὅταν οἱ Πολωνοί, λέει ἡ παράδοση, πολεμοῦσαν μὲ τοὺς Ταρτάρους, ἕνα ἐχθρικὸ βέλος μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἐκκλησίας, ὅπου βρισκόταν τὸ εἰκόνισμα καὶ καρφώθηκε ἀκριβῶς στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας. Τὴν ἴδια ἀκριβῶς νύχτα ὁ βασιλιᾶς τῆς Πολωνίας εἶδε στὸν ὕπνο του ἕναν ἄγγελο, ποὺ τοῦ ὑπόδειξε νὰ κτίση ἕνα μοναστῆρι στὴν πιὸ ψηλὴ κορφὴ τοῦ βουνοῦ Γιάσνα Γόρα (τοῦ Λαμπεροῦ δηλαδὴ βουνοῦ) καὶ νὰ τοποθετήση ἐκεῖ τὸ ἅγιο εἰκόνισμα.

Πράγματι τὸ μοναστῆρι αὐτὸ ἐκτίστηκε ἐκεῖ ποὺ ὑπόδειξε τὸ ὄνειρο· κι' ἡ Παναγία βρῆκε ἐκλεκτὴ θέση, ὅπου βρίσκεται ἕως σήμερα κάνοντας θαύματα καὶ προκαλῶντας τὴ λατρία καὶ τὸ θαυμασμό. Ὁ διάσημος Πολωνὸς μυθιστοριογράφος Ἐρρίκος Σιέγκιεβιτς στὸ μυθιστόρημά του «Κατακλεισμός», στὸ ὁποῖο μιλεῖ γιὰ τὴν χριστιανικὴ αὐτὴ ἱστορία, βεβαιώνει ὅτι τὸ 17ο αἰῶνα ἡ Παναγία αὐτὴ ἔσωσε τὴν Πολωνία ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐπιδρομὴ τῶν Σουηδῶν. Τὴν λένε δὲ οἱ Πολωνοὶ «Μαύρη Παναγία» γιατὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ κεριὰ καὶ λιβάνια ποὺ τὴν τριγυρίζουν τόσους αἰῶνες ἔχει μαυρίσει.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΠΛΗΡΕΣ ΑΤΟΜΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΙΠΙΝΓΚΠΟΡΤ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. Τὴν 6ην Σεπτεμβρίου 1954 εἰς τὸ Νοέμβερ τοῦ Κολοράντο, ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ ἐκίνησε μίαν ῥάβδον περιέχουσαν οὐδετερόνια ἄνωθεν ἑνὸς τεμαχίου οὐρανίου. Τότε μὲ μίαν ταχύτητα ἴσην μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτὸς μία ἀντίδρασις διασπάσεως μετεδόθη ὑπεράνω τῆς ἀμερικανικῆς ὑπαίθρου εἰς μίαν ἀπόστασιν 1200 μιλίων εἰς μίαν γραφικὴν τοποθεσίαν παρὰ τὸν ποταμὸν Ὀχάϊο πλησίον τοῦ Πίτσμπουργκ τῆς Πενσυλβανίας. Ἐκεῖ ἐμπροσθεν τοῦ γερουσιαστοῦ Στέρλινγκ Κόουλ, τοῦ ναυάρχου Λούϊς Στράους, προέδρου τῆς